

Pytania prejudycjalne

1. Mając na względzie, iż przyznanie urlopu rodzicielskiego stanowi środek służący wspieraniu równości w sposób i w zakresie ustalonym swobodnie przez poszczególne państwa członkowskie w ramach minimalnych granic zakreślonych dyrektywą 1996/34/WE⁽¹⁾, czy możliwe jest, że korzystanie z takiego okresu urlopu rodzicielskiego — w przypadku skrócenia wymiaru czasu pracy i obniżenia wynagrodzenia z powodu opieki nad małoletnimi dziećmi — może mieć wpływ na prawa będące w trakcie nabywania przez pracownika lub pracownicę korzystających z tego urlopu rodzicielskiego oraz czy jednostki mogą powoływać się wobec instytucji publicznych państwa członkowskiego na zasadę zachowania praw nabytych lub będących w trakcie nabywania?
2. W szczególności, czy wyrażenie „prawa nabyte lub będące w trakcie nabywania” zawarte w klauzuli 2 obejmuje wyłącznie prawa związane z warunkami pracy i ma zastosowanie jedynie do umownego stosunku pracy z pracodawcą, czy przeciwnie, dotyczy również zachowania praw nabytych lub będących w trakcie nabywania w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, a także, czy wymóg „ciągłość[ci] uprawnień do zabezpieczenia społecznego w różnych systemach”, o którym mowa w klauzuli 2 ust. 8 dyrektywy 1996/34/WE można uznać za spełniony w sposób rozpatrywany w niniejszej sprawie i zastosowany przez władze krajowe, a w stosownym przypadku czy na prawo do ciągłości uprawnień do zabezpieczenia społecznego można powołać się przed organami krajowymi państwa członkowskiego na tej podstawie, że jest wystarczająco jasne i konkretne?
3. Czy przepisy wspólnotowe nie stoją na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, zgodnie, z którym w okresie skrócenia wymiaru czasu pracy z uwagi na urlop rodzicielski renta, jaka powinna być pobierana z tytułu niezdolności do pracy ulega obniżeniu w porównaniu z tą, jaka miałaby zastosowanie przed tym urlopem, a także zmniejszeniu ulega wymiar i konsolidacja przyszłych świadczeń proporcjonalnie do skrócenia wymiaru czasu pracy i zmniejszenia wynagrodzenia?
4. Mając na względzie ciężący na sądach krajowych obowiązek dokonywania wykładni prawa krajowego w świetle obowiązków wynikających z dyrektywy, w celu umożliwienia w największym możliwym zakresie osiągnięcia celów normy wspólnotowej, czy obowiązek ten powinien stosować się również do ciągłości uprawnień do zabezpieczenia społecznego podczas korzystania z urlopu rodzicielskiego, a konkretnie w przypadkach częściowego urlopu lub pracy w niepełnym wymiarze, jak w niniejszej sprawie?
5. Czy w okolicznościach niniejszej sprawy zmniejszenie praw przyznanych i nabytych w dziedzinie zabezpieczenia społecznego w okresie urlopu rodzicielskiego może być uznane za

bezpośrednią lub pośrednią dyskryminację sprzeczną z przepisami dyrektywy Rady 79/7/EWG⁽²⁾ z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie zasady równego traktowania i niedyskryminacji kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, a tym samym sprzeczną z wymogiem równości i niedyskryminacji kobiet i mężczyzn zgodnie ze wspólną tradycją państw członkowskich w zakresie, w jakim zasada ta znajdować zastosowanie nie tylko do warunków pracy, ale także działań publicznych w dziedzinie ochrony socjalnej pracowników?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 roku w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 145, str. 4).

⁽²⁾ Dz.U. 1979, L 6, str. 24.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-546/07)

(2008/C 64/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Traversa i P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciężącym na niej na mocy art. 49 WE i naruszyła klauzulę „standstill” w rozdziale 2 „Swoboda przepływu”, pkt 13 załącznika XII, o którym mowa w art. 24 aktu przystąpienia z dnia 16 kwietnia 2003 r.

- a) dokonując w swojej praktyce administracyjnej wykładni pojęcia „przedsiębiorstwo drugiej strony” użytego w art. 1 ust. 1 niemiecko-polskiej umowy międzyrządowej z dnia 31 stycznia 1990 r. o delegowaniu pracowników polskich przedsiębiorstw do realizacji umów o dzieło jako „przedsiębiorstwo niemieckie” i

- b) rozszerzając — w oparciu o tzw. klauzulę ochrony rynku — regionalne ograniczenia swobody przepływu pracowników po dniu 16 kwietnia 2003 r., tj. po dniu podpisania traktatu o przystąpieniu Polski do UE;
- Obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- A. Delegowanie polskich pracowników w celu wykonania umów o dzieło w Niemczech zostało uregulowane w umowie z dnia 31 stycznia 1990 r. między rządem Republiki Federalnej Niemiec i rządem Rzeczypospolitej Polski o delegowaniu pracowników polskich przedsiębiorstw do realizacji umów o dzieło. Zgodnie z niemiecką praktyką administracyjną pojęcie „przedsiębiorstwo drugiej strony” użyte w art. 1 ust. 1 tego porozumienia jest interpretowane jako „przedsiębiorstwo niemieckie”.
- B. Wynika z tego, że tylko niemieckie przedsiębiorstwa mogą zawierać umowy o dzieło na podstawie ww. umowy międzynarodowej. Przedsiębiorstwom innych państw członkowskich, które chciałyby realizować umowy w Niemczech, pozostawałoby zatem jedynie alternatywa utworzenia w Niemczech spółki zależnej. W ten sposób przedsiębiorstwa innych państw członkowskich są powstrzymywane od korzystania z przysługującej im na podstawie art. 49 WE swobody przepływu usług w celu zawierania — na potrzeby realizacji prac na terytorium Republiki Federalnej Niemiec — umów o dzieło z polskimi przedsiębiorstwami na podstawie niemiecko-polskiej umowy międzynarodowej. Chodzi więc zatem o bezpośrednią dyskryminację przedsiębiorstw z innych państw członkowskich niż Niemcy ze względu na przynależność państwową, względnie siedzibę przedsiębiorstwa.
- C. Zgodnie z art. 46 WE w zw. z art. 55 WE dyskryminujące uregulowania szczególne mogą zostać uzasadnione jedynie przez względy porządku, bezpieczeństwa i zdrowia publicznego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem powoływanie się na przewidziane w art. 46 WE uzasadnienie w postaci względów porządku publicznego wymaga, aby utrzymanie dyskryminującego środka było konieczne dla przeciwstawienia się rzeczywistości i dostatecznie poważnemu zagrożeniu jednego z podstawowych interesów społecznych.
- D. W niniejszym przypadku wymogi te nie są spełnione. Na potrzeby kontroli prawidłowego wykonywania umowy międzynarodowej nie jest konieczne ograniczenie [wykładni] do przedsiębiorstw z siedzibą w Niemczech, ponieważ wszystkie wnioski i tak muszą wpłynąć do organów niemieckich. Jeżeli chodzi o egzekwowanie odpowiedzialności zleceniodawców za opłacanie składek na ubezpieczenie społeczne i sankcje za naruszenia prawa to kwestie te nie są związane specjalnie z umową międzynarodową dotyczącą umów o dzieło, lecz powstają ogólnie w przypadku świadczenia w Niemczech usług przez przedsiębiorstwa z innych

państw członkowskich. Brak jest również wskazówki co do tego, dlaczego otwarcie umowy dwustronnej dla przedsiębiorstw z innych państw członkowskich mogłoby prowadzić do niewłaściwego stosowania lub obejścia przepisów przejściowych traktatu o przystąpieniu. Obawa przed nadużyciem przepisów przejściowym w żadnym wypadku nie wiąże się z powstaniem dostatecznie poważnego zagrożenia porządku lub bezpieczeństwa publicznego, które mogłoby uzasadnić dyskryminujące ograniczenie swobody świadczenia usług.

- E. Z brzmienia klauzuli „standstill” w rozdziale 2, pkt 13 załącznika XII, o którym mowa w art. 24 aktu przystąpienia z dnia 16 kwietnia 2003 r. wynika, że klauzula „standstill” ma charakter bezwzględny i zakazuje każdej formy pogorszenia dostępu polskich pracowników wykonujących umowy o dzieło do niemieckiego rynku pracy w porównaniu z sytuacją istniejącą w dniu 16 kwietnia 2003 r. Zgodnie z tzw. klauzulą ochrony rynku, która w praktyce administracyjnej Federalnej Agencji Pracy jest stale stosowana, co do zasady niedopuszczalne są jednak umowy o dzieło, jeżeli miałyby być wykonywane w rejonie agencji, w którym stopa bezrobocia w ostatnich sześciu miesiącach była przeciętnie co najmniej 30 % wyższa aniżeli stopa bezrobocia w Republice Federalnej Niemiec. Zestawienie rejonów agencji objętych zakresem tego uregulowania jest aktualizowane co kwartał. W konsekwencji klauzula ochrony rynku narusza klauzulę „standstill” aktu przystąpienia, ponieważ po dniu 16 kwietnia 2003 r. do zestawienia rejonów agencji, w których umowy o dzieło są niedopuszczalne, dołączone zostały nowe rejony.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgerichts Wien (Austria) w dniu 11 grudnia 2007 r. — Friederike Wallentin-Hermann przeciwko Alitalia — Linee Aeree Italiane SpA

(Sprawa C-549/07)

(2008/C 64/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Friederike Wallentin-Hermann

Strona pozwana: Alitalia — Linee Aeree Italiane SpA